

16 AUGUSTI 2020 – TIONDE SÖNDAGEN EFTER TREFALDIGHET

Präst: Johan Hansson

Nådens gåvor

Luk 9:46–48

De började undra vem som var den störste av dem. Jesus, som visste vad de tänkte i sina hjärtan, tog ett barn och ställde det bredvid sig och sade till dem: »Den som tar emot detta barn i mitt namn, han tar emot mig, och den som tar emot mig, han tar emot honom som har sänt mig. Ty den som är minst av er alla, han är stor.«

Vem är störst frågar lärjungarna idag?

En lite konstig fråga som nog inte heller ställdes rakt ut, Jesus förstod vad de tänkte står det.

Även om ingen kanske säger den frågan rakt ut idag, så finns likväl ett jagande efter prestige och status fastän mer outtalat.

Till exempel på sociala medier.

I den här jakten är det vanligt att många tänker att alla andra verkar ha det så mycket bättre, vara så mycket mer lyckade, belevade och coolare eller kanske framförallt lyckligare och lycka och att vara lyckad hänger nära samman..

Det finns en filosof, docent i praktisk filosofi på Göteborgs universitet som heter Bengt Brülde. Han har forskat på frågor kring lycka och mening.

Han menar att det finns ett stort problem med jagandet efter att må bra och att vara lycklig i dagens välfärdssamhälle. Han menar att en typisk idealbild för hur vi tänker en lyckad person är en som har en fin bostad, en partner och ett lagom utmanande arbete och som sen efter arbetet på fritiden sysslar med en inspirerande, lagom utmanande och utvecklande fritidsaktivitet.

Problemen med den bilden menar Brülde är att fokuset i grunden är fel. Det är inte lycka utan mening vi bör sträva efter. Sen behöver lycka och mening gå stick i stäv med varandra. Brülde menar att vi behöver höja blicker från vår egen situation och se mer ut i världen för att där se ut i världen.

Precis som kyrkan ofta gör. Kollekten idag går till exempel till ACT Svenska kyrkans internationella arbete. Brülde har antagligen sneglat på kristen tro och tradition kan man gissa.

I bibeln ser vi en rad olika personer som har viktiga uppdrag. Personer som utträttat riktigt stora saker.

Åtminstone jag tänker ofta på de här personerna som orädda moraliska hjältar. Framgångsrika i det de företar sig.

Men tittar vi på profetkallelserna genom Bibeln, eller personerna Jesus sammankallar sina lärjungar, så är det en ganska brokig skara människor.

Går vi till Mose till exempel så är han högst motsträvig och säger att han inte har talets gåva. Orden kommer trögt, snälla gå till någon annan.

Många av personerna var inte.

I evangelietexten idag lyfter Jesus fram barnet.

Han ställer till det i tankarna för sina efterföljare och åhörare, på liknande sätt som han gjort många andra gånger.

Barn räknades i det antika judiska samhället som en välsignelse att ha, antagligen älskade i de allra flesta fall men barnen i sig hade inte mycket att säga till om och kunde i den tiden lagligen bli sålda.

Vara som ett barn är att gå utanför den prestigejakt som kan finnas i många sammanhang och kanske framförallt inom oss. Hos barn (om livet inte redan slagit undan benen för dem) finns ofta en djup förtröstan till sina föräldrar eller vårdnadshavare. En förmåga att känna trygghet. Att ta emot kärlek och att våga lita på att den finns och bär. Barn är också duktiga på att betrakta världen omkring på ett öppet sätt utan fördomar.

Ett öppet sinne och en tillit där rädslan inte ätit sig in i grunden. Mycket av det här tappar vi sen under livets gång.

För rädslan att inte duga är ofta en grund till att vi mäter oss med andra. Den i sig grundar sig i en rädsla att inte duga, att inte vara tillräckligt bra.

Rädsla finns inte i kärleken, utan den fullkomliga kärleken fördriver rädslan står det i 1 Johannesbrevet.

I otryggheten kommer gärna frågan om vem som är störst.

För i rädsla och oro bygger vi gärna upp vår tillit på saker vi har omkring oss och ser oss omkring efter vad personer i omgivningen har och gör, mäter oss med våra medmänniskor. För att inte vara sämre. I grund och botten just för att vi är oroliga att inte duga.

Jesus lyfter fram barnen gång på gång för att visa på dem som ett föredöme i livet. För att visa att Gud ser på oss på ett annat sätt, en annan värld där de första ofta är de sista och vice versa, men också för att visa på den här öppna hållningen och förtröstan. Ett föredöme att sträva efter i vårt sökande efter Gud. Inte på något naivt sätt men till Gud, vår skapare som vill oss väl och som visar sig och möter oss just i och genom Jesus från Nasaret.

Visst går det fel ibland och vi säger och gör saker vi inte borde ha gjort men det finns upprättelse och därför finns syndabekännelsen i våra gudstjänster, om inte annat för att påminna oss om den förlåtelse och upprättelse som finns hos Kristus.

Filosofen Brülde eftersträvar mer meningssökande där ett led är att vi lyfter ögonen från vår egen bubbla, vidgar perspektiven.

Som Jesus lyfter fram barnet där vi ser förtröstan som ett föredöme. I den förtröstan kan vi lättare utföra uppgifter på olika sätt för vår medmänniska, vår värld i och genom kyrkan. Inte så enkelt alla gånger men en väg att sträva efter. Ett sätt att lyfta perspektivet från sitt eget kan vara att bidra till Svenska kyrkans internationella arbete.

De olika gåvorna och uppgifterna vi har och berikar och kompletterar varandra som vi läste i episteltexten från 1 Kor 12. Ytterst får alla våra gåvor och förmågor vila i Guds nåd.